

Шановні учасники симпозіуму "Голодомор України 1932-1933р."

До Вас звертається свідок цього страшного трагічного минулого Івженко Іван Авксентійович, ветеран війни і праці.

В час голодомору наша сім'я проживала в селі Нещерів Київської області Обухівського району. Мені було 10 років і все прекрасно пам`ятаю. Сім'я наша складалась з 5 осіб: мати, 2 брати, сестра і я. Всі, окрім мене, працювали в місцевому колгоспі і були дуже дружні.

В той час в колгоспі давали пайки або ж варили страву. Тож всі приносили свої пайки додому і мати сама нас годувала, таким чином ми всі вижили. Мати і старші брати ходили пішки до Києва за хлібом, там продавали комерційний хліб. Багато людей в той час ходило за хлібом в Київ, але рідко хто зміг принести його, бо по дорозі в лісах грабували, відбирали хліб, а часом і вбивали самих людей. Ці сліди грабунків і вбивств я бачив своїми очима, бо шлях до Києва лежав повз наше село.

Про людський мор та людоїдство багато сказано на симпозіумі, але не сказано нічого про те, що робилось на кордонах нашої країни в намаганні допомогти голодаючій Україні.

Так, після взяття в 1945 році нашими військами міст Східної Пруссії - Данціга, Гдині, Цопота, Оліви (міста-сусіди по узбережжю моря), де я брав участь у цих боях, я випадково узнав трохи історії з правди про голодомор на Україні.

В той час наша частина перебувала на перегрупованні в лісах під цими містами. Познайомився я з корінним прусаком-німцем, який до війни працював капітаном на одному з суден в порту Данціг. Коли він дізнався, що я з України, то дуже здивувавшись сказав мені, що вас українців так знищували, а ви так добре воюєте за радянську владу.

Він розповів мені, що на причалах порту і на рейді в ті роки щоденно стояли десятки морських кораблів з різних країн світу з продуктами харчування для голодаючої України. В чеканні дозволу на вхід в радянські води. Але дозволу не одержували, їм відповідали, що голоду на Україні немає, і вони змушені свій вантаж розгружати на причалах Данціга, або просто в море. Тож про голодомор на Україні знали і в Європі і Америці і других континентах, але з вказівок радянського уряду допомога не надходила.

Я приєднуюсь до виступаючих на симпозіумі і вимагаю засудження дій того уряду і осіб, причасних до цього страшного злочиння, і деякі з них ще живуть. Приєднуюсь до заяви учасників симпозіуму про притягнення до відповідальності активного винуватця в акціях колективізації і голоду на Україні Л. М. Кагановича -

персонального пенсіонера союзного значення, який проживає на державній дачі під Москвою.

Вимагаю також притягнення до відповідальності всіх активних учасників організації колгоспів, бо вони самі творці всіх тих неприємств на селі.

З повагою до учасників симпозиуму,

І. А. Івженко м. Лохвиця, Полтавської обл., Леніна 54, кв. 8

.